Mesih'in Yedi Bildirisi: Yaşamın Yedi Temel İhtiyacı

Mesih'in kendisini tanımladığı yedi temel bildiri, yalnızca teolojik birer ifade değil, insanın varoluşsal ihtiyaçlarına dokunan derin anlam katmanlarıdır. Farklı mecazi anlamlar taşıyan bu bildirilere dikkatle bakıldığında, Mesih'in insanı yalnızca inanmaya çağırmadığı; beslenmeye, aydınlanmaya, korunmaya, yenilenmeye, yön bulmaya ve yaşamla bütünleşmeye davet ettiği görülür.

Mesih, kendisini insanın yaşamındaki temel ihtiyaçlarla ilişkilendirir. Çünkü insan yalnızca bedensel ihtiyaçları olan bir varlık değildir. Onun düşünsel, ruhsal, duygusal ve varoluşsal ihtiyaçları da vardır. Bedenin besine, gözün ışığa, yolcunun yola, insanın güvene ve ruhun yaşama ihtiyacı bulunur. Mesih'in yedi bildirisi, bu ihtiyaçların her birine farklı bir anlam üzerinden karşılık verir.

Ben yaşam ekmeğiyim: Beslenmenin hakikati (Yuhanna 6: 35)

Ekmek, insanın en temel yaşam ihtiyaçlarından biridir. Bedeni besler, gücü korur ve yaşamın devamlılığına katkıda bulunur. Ancak insan yalnızca ekmekle beslenen bir varlık değildir. Onun düşüncesinin de beslenmeye, vicdanının da doyuma, ruhunun da anlam ve hakikate ihtiyacı vardır.

Mesih'in **"Ben yaşam ekmeğiyim"** sözü, bu daha derin ihtiyaca işaret eder. Burada söz konusu olan, yalnızca fiziksel açlığın giderilmesi değil, insanın varoluşsal açlığının anlamla buluşması, ruhsal boşluğunun O'nun doluluğuyla dolmasıdır. Çünkü insanın en derin açlığı bazen karnında değil, zihninde, kalbinde ve ruhunda hissedilir. Boşluk da insanın ruhunda oluşur.

Hakikatle beslenmeyen düşünce zamanla yüzeyselleşir; sevgiyle beslenmeyen kalp katılaşır; anlamdan yoksun kalan yaşam ise içsel bir yoksunluğa sürüklenir. Bu nedenle yaşam ekmeği, insanın yalnızca yaşamasını değil, yaşamını anlamlı kılmasını da anlatır.

2. **Ben dünyanın ışığıyım: Aydınlanmanın hakikati** (Yuhanna 8: 12)

Işık, karanlığı ortadan kaldırarak görünmeyeni görünür kılar. İnsan karanlıkta yönünü, ayrıntıları ve önündeki engelleri seçmekte zorlanır. Aynı durum düşünsel ve ruhsal yaşam için de geçerlidir.

Bilgisizlik, önyargı, korku, haset, nefret, kibir ve yanılsamalar insanın iç dünyasında karanlık alanlar oluşturabilir. İnsan bazen gördüğünü bildiğini, bildiğini de anladığını sanır. Oysa görünüş ile öz, bilgi ile bilgelik, düşünmek ile idrak etmek aynı şey değildir.

Mesih'in **"Ben dünyanın ışığıyım"** sözü, insanın hakikat ışığıyla aydınlanmasına yapılan bir çağrıdır. Bu ışıkla insanın kendini keşfetmesine ve bilmesine güçlü bir davettir.. Bu ışık, yalnızca dış dünyayı görmeyi değil, insanın kendisini de görmesini sağlar. Çünkü kendisini tanımayan insanın başkalarını doğru anlaması da güçleşir.

Gerçek aydınlanma, başkalarının kusurlarını görmekten önce kendi içindeki karanlık noktaları fark etmekle başlar.

3. **Ben koyunların kapısıyım: Geçişin ve özgürlüğün hakikati** (Yuhanna 10: 7-9)

Kapı, iki alan arasında geçiş sağlayan bir açıklıktır. Bir taraftan diğer tarafa ulaşmayı, kapalı olandan açık olana geçmeyi mümkün kılar. Bu yönüyle kapı, yalnızca fiziksel bir giriş değil, yeni bir yaşam alanına açılan imkândır.

İnsan hayatında da aşılması gereken eşikler vardır. Korkudan güvene, bilgisizlikten bilince, önyargıdan anlayışa, bencillikten paylaşmaya geçmek bu eşiklerden bazılarıdır.

Mesih'in **"Ben koyunların kapısıyım"** sözü, güvenli ve özgür bir yaşama açılan yolu simgeler. Burada kapı, insanı dışarıda tutan bir engel değil, hakiki yaşama ulaşmasını sağlayan bir geçiştir. Ancak her açık kapı doğru bir yere çıkmaz. Önemli olan yalnızca bir kapıdan geçmek değil, hangi kapıdan ve hangi bilinçle geçildiğini bilmektir. Hakikate açılan kapı, insanı daraltan değil, olgunlaştıran; ayrıştıran değil, bağdaştıran; köleleştiren değil, özgürleştiren bir kapıdır.

4. **Ben iyi çobanım: Korumanın ve sorumluluğun hakikati** (Yuhanna 10: 11-14)

Çoban, sürüsünü tanır, gözetir ve tehlikelere karşı korur. İyi çobanlığın ayırt edici niteliği, yalnızca yönetmek değil, sorumluluğunu taşıdığı yaşamı sahiplenmek ve gerektiğinde onun uğruna kendisini feda edebilmektir.

Mesih'in **"Ben iyi çobanım"** sözü, sevginin sorumlulukla bütünleştiği bir ilişkiyi anlatır. Çünkü gerçek sevgi, yalnızca güzel söz söylemek değil; zor zamanlarda yanında durmak, korumak, anlamak ve gerektiğinde fedakârlık gösterebilmektir.

Bu bildiri, insan ilişkileri açısından da önemli bir ölçü sunar. Ailede, toplumda, eğitimde ve yönetimde gerçek rehberlik; korku üretmekle değil, güven oluşturmakla mümkündür. İyi çoban, sürüsünü kendisine bağımlı kılan değil, onun iyiliğini gözeten kişidir.

Buradaki temel düşünce şudur: Güç, başkaları üzerinde hâkimiyet kurmak için değil, sorumluluğunu üstlendiği yaşamı korumak için kullanılmalıdır.

5. **Ben diriliş ve yaşamım: Yenilenmenin ve umudun hakikati** (Yuhanna 11: 25-26)

Diriliş, ölümün karşısında yaşamın, umutsuzluğun karşısında yeniden doğuşun ifadesidir. Mesih'in bu bildirisi, ölümün insan varoluşu üzerindeki son söz olmadığını ilan eder.

Ancak diriliş düşüncesinin insanın bugünkü yaşamına dokunan bir yönü de vardır. İnsan bazen bedenen yaşarken düşünsel olarak donuklaşabilir; kalbi kırgınlıklarla ağırlaşabilir, vicdanı duyarsızlaşabilir ve umutları tükenebilir. Böyle zamanlarda ihtiyaç duyduğu şey, yalnızca yaşamını sürdürmek değil, içsel olarak yeniden ayağa kalkmaktır.

Dirilişin dönüştürücü anlamı burada da kendisini gösterir: Karanlıktan aydınlığa, umutsuzluktan umuda, duyarsızlıktan merhamete ve eski benliğin sınırlılıklarından yeni bir yaşam bilincine geçmek.

Mesih'in **"Ben diriliş ve yaşamım"** sözü, ölüm karşısında sonsuz yaşam umudunu bildirirken insanı bugünden başlayarak yenilenmeye de çağıran bir anlam taşır.

6. **Ben yol, hakikat ve yaşamım: Yön bulmanın hakikati** (Yuhanna 14: 6)

Yol, insanın nereye gideceğini; hakikat, neye dayanacağını; yaşam ise bu yolculuğun hangi anlamla sürdürüleceğini gösterir.

İnsan hayatında yalnızca hareket etmek yeterli değildir. Nereye gittiğini bilmeden yürümek, mesafe almak anlamına gelse de her zaman ilerlemek anlamına gelmez. Aynı şekilde bilgi sahibi olmak da hakikati kavramakla eşdeğer değildir.

Mesih'in **"Ben yol, hakikat ve yaşamım"** sözü, insanın yön arayışını üç temel boyutta ele alır. Yol, yönelişi; hakikat, bilincin temelini; yaşam ise bu yönelişin varoluşsal karşılığını ifade eder. Bu açıdan hakikat, yalnızca zihinde kabul edilen bir bilgi değil, yaşamda karşılık bulması gereken bir gerçekliktir. İnsan bildiğiyle yaşamadığında, düşüncesiyle davranışı arasında bir kopukluk meydana gelir.

Hakikatin değeri, yalnızca dile getirilmesinde değil, insanın karakterinde, ilişkilerinde ve davranışlarında görünür hâle gelmesindedir.

7**. Ben gerçek asmayım: Bağlılığın ve sürekliliğin hakikati** (Yuhanna 15: 1-5)

Asma ile dal arasındaki ilişki, yaşamın sürekliliğini anlatan güçlü bir doğa imgesidir. Dal, asmadan aldığı yaşam sayesinde yeşerir, gelişir ve meyve verir. Asmadan kopan dal ise zamanla canlılığını kaybeder.

Mesih'in **"Ben gerçek asmayım"** sözü, insanın yaşam kaynağıyla olan bağının önemini ortaya koyar. Bu bağ, yalnızca aidiyet veya dışsal bağlılık değildir; düşüncede, sevgide, davranışta ve yaşam biçiminde kendisini gösteren içsel bir birliktir.

Meyve vermek, bu birliğin görünür sonucudur. İnsan sevgiyi taşıyorsa merhamet, hakikati taşıyorsa dürüstlük, bilgeliği taşıyorsa anlayış, inancı taşıyorsa erdem üretmelidir. Çünkü yaşamın gerçek değeri, yalnızca var olmakta değil, varlığından iyilik ve anlam doğurabilmektedir. Dalın meyvesiyle tanınması gibi, insan da yaşamında ortaya koyduğu değerlerle anlam kazanır.

Sonuç: Yaşamın yedi ihtiyacından içsel bütünlüğe

Mesih'in bu yedi bildirisi, Süryani irfanın ölçütleriyle değerlendirildiğinde, insanın bedensel, düşünsel, ruhsal ve ahlaki gelişimini bir bütün olarak ele alan anlamlı bir yaşam haritası sunar. Çünkü Süryani düşünce geleneğinde insan, yalnızca biyolojik ihtiyaçlarını karşılayan veya dış dünyada varlığını sürdüren bir canlı değildir. O; anlam arayan,

hakikati kavramaya çalışan, iç dünyasını olgunlaştırmaya ve yaşamını iyilikle meyve vermeye çağrılan bütüncül bir varlıktır.

- Ekmek, insanın beslenme ihtiyacını;
- Işık, aydınlanma ihtiyacını;
- Kapı, geçiş ve özgürleşme ihtiyacını;
- Çoban, korunma ve güven ihtiyacını;
- Diriliş, yenilenme ve umut ihtiyacını;
- Yol, yön ve hakikat ihtiyacını;
- Asma ise bağlılık, süreklilik ve verimlilik ihtiyacını temsil eder.

Bütün bu imgeler, insanın yalnızca hayatta kalması için değil, anlamlı, bilinçli ve olgun bir yaşam sürmesi için gerekli olan temel değerleri bir araya getirir.

Burada dikkat çekici olan, Mesih'in insanı dışarıdan yönlendirilen edilgen bir varlık olarak görmemesidir. Onu hakikatle beslenmeye, ışıkla aydınlanmaya, özgürlüğe geçmeye, sevgiyle korunmaya, umutla yenilenmeye, doğru yolda yürümeye ve yaşam veren bağın içinde meyve vermeye çağırır.

Dolayısıyla bu yedi bildiri, birbirinden bağımsız benzetmeler değil; insanın temel ihtiyaçlarını bütünleyen, onu içsel olgunluğa yönelten bir yaşam anlayışıdır. Ekmek, bedensel beslenmenin ötesinde hakikatle beslenmeyi; ışık, yalnızca görmeyi değil, idrak etmeyi ve bilinçlenmeyi; kapı, eski düşünce kalıplarından yeni bir yaşam bilincine geçmeyi anlatır. Çoban, sevgiyle korumayı ve emanet bilincini; diriliş, umutsuzluğun içinden yeniden doğmayı ve içsel yenilenmeyi; yol, hakikat doğrultusunda bilinçli bir yönelişi; asma ise yaşamın kaynağıyla bağını koruyarak erdem ve iyilik meyveleri vermeyi simgeler.

Süryani irfanında bu imgelerin ortak anlamı, insanın görünüşten öze, bilgiden idrake, dışsal aidiyetten içsel olgunluğa doğru ilerlemesinde belirginleşir. Çünkü bilmek, henüz anlamak değildir; anlamak da tek başına dönüşmek anlamına gelmez. Hakikat, insanın düşüncesine nüfuz ettiği, vicdanını aydınlattığı ve davranışlarında görünür hâle geldiği ölçüde yaşamın bir parçasına dönüşür.

Süryani irfanının içsel dönüşüm anlayışı da bu noktada buluşur. İnsan, hakikatle beslendikçe düşüncesi derinleşir; ilahi ışıkla aydınlandıkça kendi içindeki karanlık alanları tanımaya başlar; sevgiyle olgunlaştıkça başkalarının varlığına karşı daha duyarlı hâle gelir. Böylece yaşam, yalnızca kendini koruma ve sürdürme çabasından çıkar; paylaşma, bağdaştırma, onarma ve başkalarının yaşamına değer katma bilincine dönüşür.

Bu dönüşümün merkezinde, Süryani düşüncesinde önemli bir yer tutan **iç insanın yenilenmesi** vardır. Dış insan zamanın, şartların ve geçiciliğin etkisi altında yıpranırken iç insanın hakikat, sevgi ve bilgelikle her gün yeniden güçlenmesi mümkündür. Nitekim Aziz Pavlus'un, **"Dış varlığımız yıpransa da iç varlığımız günden güne yenilenmektedir"** (2. Korintliler 4: 16) sözü, bu anlayışı güçlü biçimde ifade eder. Bu

yenilenme, insanın kendisini kusursuz görmesi değil, kendi eksikliklerini tanıyarak dönüşüme açık kalmasıdır.

Asma ve dallar benzetmesi ise bu bütünlüğün yaşamda görünür hâle gelen sonucunu ortaya koyar. Çünkü içsel olgunluk, yalnızca insanın kendi içinde yaşadığı bir huzur değildir. Gerçek olgunluk; merhamette, adalette, sabırda, paylaşma iradesinde ve başkalarının yaşamına dokunan iyiliklerde kendisini gösterir. Dalın canlılığı meyvesinde, insanın içsel zenginliği ise yaşamına yansıttığı değerlerde görünür. Bu nedenle hakikatle kurulan bağ, insanı başkalarından uzaklaştıran değil, onların acısını ve sevincini daha derinden hissedebilen bir varlığa dönüştürmelidir.

Süryani irfanının diliyle ifade edecek olursak, insanın asıl yolculuğu dış dünyada bir yerden başka bir yere gitmekten önce, kendi iç dünyasında görünüşten öze, dağınıklıktan bütünlüğe ve benmerkezcilikten sevgiye doğru ilerlemesidir. Böylece inanç, yalnızca benimsenen bir düşünce veya dile getirilen bir aidiyet olmaktan çıkar; karaktere, vicdana ve yaşam biçimine dönüşür.

Çünkü insanın gerçek olgunluğu, ne kadar bildiğiyle değil, bildiği hakikatin kendisinde ne kadar yaşam bulduğuyla ölçülür. Ekmekle beslenen, ışıkla aydınlanan, hakikate açılan kapıdan geçen, sevgiyle korunan, umutla yenilenen, doğru yolda yürüyen ve yaşamın kaynağına bağlı kalarak meyve veren insan, içsel bütünlüğe doğru ilerler. Bu bütünlük, insanın kendisiyle, başkalarıyla, yaratılışla ve Yaratıcıyla ilişkisini sevgi ve bilgelik temelinde yeniden kurmasıdır.

Hakikatin ışığıyla aydınlanan, sevginin gücüyle beslenen, bilgeliğin derinliğiyle olgunlaşan ve iyiliğin meyveleriyle çoğalan bir yaşam dileğiyle…

Yusuf Beğtaş